

Kalásris

**Csilingelnek a gyöngyszemek a Vojtina játékosainak mesefü-
zérén, mert egy újabb gyönyörű történet kerül melléjük, még-
hozzá Kerekes Zoltán mesemuzsikus jóvoltából...**

„Miért ezt választottam?
Mert szeretem a fecskéket...
Nincs „happy end”, a jók meg-
halnak, győz az önfeláldozás, a
mese mégis pozitív gondolatokat
sugároz, erkölcsi üzenete tiszta.
A történet szép. Erre a mesére
szüksége van mindenkinek.
Jó olvasni, a szoborral együtt
szemlélni a világot, együtt repül-
ni a fecskével.
Utóirat: Ovisok! A repülést ne szó-
szerint értsétek!!!!!!”

Kerekes Zoltán

Oscar Wilde:
A boldog herceg

Egy oszlop tetején, magasan a város tetején állt a boldog herceg szobra. Tetőtől talpig arany borította vékonyfinom levelekben, két ragyogó zafír volt a szeme, s hatalmas rubint piroslott a kardja markolatán. Nem hiába csodálta mindenki. - Legalább olyan szép, mint egy szélkakas - jegyezte meg az egyik városi tanácsos, aki szerette volna, ha híre megy művészi ízlésének -, csakhogy nincs annyi haszna tette hozzá nehogy az emberek azt higgyék, hiányzik belőle a gyakorlati érzék, mert az aztán nem hiányzott. - Bár olyan lennél mint a boldog herceg! - sóhajtott fel a józan anya, mert nyafogott neki a kisfia, hogy hozza le neki a csillagokat. - A boldog her-

cegnek még álmában sem jut eszébe, hogy nyafogjon valamiért. - Örülök, hogy akad legalább egy lény a világon, aki tökéletesen boldog - dünnyögte a csalódott férfi, amint a csodálatos szobrot bámulta. - Olyan mint egy angyal - mondták az árva gyerekek amikor kiléptek a székesegyházból

ragyogó skarlátvörös kabátban és tiszta fehér kötényben. - Honnan tudjátok? - kérdezte a számtantanár. - Sose láttatok angyalt. - Dehogynem, álmunkban - válaszolták a gyerekek, és a számtantanár összeráncolta a homlokát, és nagyon szigorú arcot vágott, mert nem helyeselte ha a gyerekek álmodnak. Egy éjszaka elszállt a város fölött egy kis fecske. Társai már hat hete útnak indultak Egyiptomba, de ő hátramaradt, mert

szerelmes volt a legszebb nádszálba. Még a kora tavaszon ismerkedett meg vele, amint egy nagy sárga pillét kergetett a folyó mentén, és a nádszál karcsú alakja úgy elbűvölte, hogy megállt és megszólította. - Szeresselek? - kérdezte a fecske, mert kedvelte az egyenes beszédet, mire a nádszál mélyen meghajolt. Így aztán a fecske újra meg újra körülrepülte a nádszálat, a szárnya meg-meg érintette és ezüstösen fodrozta a vizet. Ez volt a vallomása, és így udvarolt egész nyáron át. - Micsoda nevetséges kapcsolat - csivitelték a többi fecskék -, nincs a menyasszonynak pénze és túlságosan sok a rokona - és csakugyan, a folyót szinte elborította a nád. Azután beköszöntött az ősz, és a fecskék elröptek. Távozásuk után a kis fecske nagyon egyedül maradt, és unni kezdte kedvesét. - Örökké csak hallgat

- mondta -, és félek, hogy ingatag természet, mert szüntelenül kacérkodik a széllal. - És valóban, a nádszál a legkisebb szélre is a lehető legkecsesebben hajladozott. - Elismerem ugyan, hogy otthon ülő teremtés - folytatta a fecske -, én viszont szeretek utazni - szeressen hát utazni a feleségem is! - Eljössz e velem? - kérdezte végül a nádszál-tól, de ez csak a fejét rázta, annyira ragaszkodott az otthonához. - Hitegettél csak! - kiáltotta a fecske. - Indulok a piramisokhoz. Isten veled! - és elrepült. Szállt, szállt egész nap, és estére megérkezett a városba. - Hol töltssem az éjszakát? - kérdezte. - Remélem, felkészültek a fogadásomra. Ekkor megpillantotta a szobrot az oszlop tetején. - Itt fogok megszállni - kiáltott fel -, pompás ez a hely, járja a friss levegő is. - És leereszkedett egyenesen a boldog herceg lába elé.

- Arany a hálósobám - mondta magának halkán, amint körülpillantott, és aludni készült, de alig dugta a fejét a szárnya alá, rápottyant egy vízcsepp. - Milyen különös! - kiáltott fel. - Egyetlen felhő sincs az égen, tisztán ragyognak a csillagok és mégis esik. Bizony szörnyű az éghajlat itt Észak-Európában. A nádszál ugyan szerette az esőt, de csak pusztá önzésből. Akkor ismét ráhullott egy csepp.

- *Mi haszna van egy ilyen szobornak, ha még az esőtől sem véd meg!* - kérdezte. - *Keresnem kell egy jó fedeles kéményt - és elhatározta, hogy továbbszáll. De mielőtt szétnyitotta volna a szárnyait, ráhullott a harmadik csepp. Ekkor felnézett és látta - de jaj, mit is látott? A boldog herceg szeme könnyben úszott, és a könnyek végigcsorogtak arany orcáján. És a holdfényben olyan gyönyörű volt az arca, hogy a kis fecskét elöntötte a szájalom.*

- *Ki vagy te?* - kérdezte.
- *Én vagyok a boldog herceg.*
- *Miért sírsz akkor?* - kérdezte a fecske.
- *Teljesen átáztattak a könnyeid.* - *Míg éltem és emberi szívem volt - felelte a szobor -, azt se tudtam, mi a könny, mert a Gondtalan-ság Palotájában laktam, ahova nem léphet be a szomorúság. Nappal a kertben játszottam társaimmal, este pedig a Nagy Teremben én nyitottam meg a táncot. A kertet magas fal vette kö-*

rül, de nekem eszembe sem jutott megkérdezni, hogy mi van a falon túl, olyan szép volt odabenn minden. Az udvaroncaim boldog hercegnek neveztek, és én csakugyan boldog voltam, ha az öröm boldogság. Így éltem és így haltam meg. És most, hogy holt vagyok, ideállítottak olyan magasra, hogy látnom kell a város minden szörnyűségét és nyomorúságát, és bár a szívem ólomból van, mást sem csinállok, csak sírok. - Úgy, hát belül nem is arany? - jegyezte meg magában a fecske. De udvariasabb volt annál, semhogy kimondjon egy ilyen személyes természetű észrevételt. - Messze innen - folytatta mély, zengő hangon a szobor -, jó messze valamelyik kis utcában áll egy szomorú ház. Ablaka éppen nyitva van, és én egy asszonyt látok odabenn, amint az asztal mellett ül. Arca keskeny és

megviselt, keze durva és vörös, telis-tele tűszúrással, mert az asszony varrónő. Golgotavirágokat hímez éppen egy atlaszruhára, amelyet a királyné legkedvesebb udvarhölgye visel majd a legközelebbi udvari bálon. A szoba sarkában, az ágyon betegen fekszik a kislánya. Lázás, és narancsot kér. De az édesanyja nem tud mást adni neki, csak vizet, s így a kisfiú sir. Fecském, fecském, kicsi fecském, nem vinnéd-e el neki a rubintot a kardom markolatából? Lábamat ehhez a talapzathoz erősítették, magam nem tudok mozdulni. - Engem várnak már Egyiptomban - mondta a fecske. - Társaim föl-le cikáznak a Nílus fölött, és beszélgetnek a nagy lótuszvirágokkal. Hamarosan elpihennek a nagy király piramisában. Ott fekszik a király is, festett koporsóban. Sárga vászonba bur-

kolták, és bebalzsamozták fűszerekkel. A nyakában halványzöld jáde-lánc van, és a keze mint a száraz levél. - Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a herceg -, várhatnál-e még egy éjszakát, lennél-e a követem? A kisfiú olyan szomjas, és az édesanyja olyan szomorú.

- Ha meggondolom, én nem is szeretem a fiukat - felelte a fecske. - Múlt nyáron, amikor a folyó mellett tanýáztam, volt ott két durva kölyök, a molnár fiai, akik unos-untalan kővel hajigál-

tak. Persze, nem találtak el, mi fecskék sebesebben repülünk annál, és az én famíliám különösen híres a gyorsaságáról, hanem azért ez tiszteletlenség volt. De a boldog herceg úgy elszomorodott, hogy a kis fecske megsajnálta. - Bár nagyon hideg van - mondta -, egy éjszakára mégis maradok és a követed leszek. - Köszönöm kicsi fecske - mondta a herceg. Így aztán a fecske kicsípte a nagy rubintot a herceg kardjából és a csőrébe fogva a tetők fölé emelkedett. Elszállt a székesegyház tornya mellett ahol az angyalok fehér márványszobrai állnak. Elsuhant a palota fölött, és hallotta a tánc dobogását. Egy szép fiatal lány épp akkor lépett ki az erkélyre szerelmesével. - Milyen csodálatosak a csillagok - mondta a férfi -, és milyen csodálatos a szerelem hatalma. - Remélem, hogy idejében elkészül a ruhám

az udvari bábra - felelte a lány -, golgotavirág-hímzést rendeltem rá, de a varrónók olyan lusták.

A fecske átsuhant a folyó felett, és látta a hajó-árbocon lengő lámpásokat. Elszállt a gettó fölött és látta, amint az alkudozó öreg zsidók rézserpenyőben méregetik a pénzt. Végül elérkezett ahhoz a szomorú házhoz és benézett.

A kisfiú lázasan hanykolódott az ágyban, anyját pedig a fáradságtól elnyomta

az álom. Beröpült hát a szobába, és letette az asztalra, az asszony gyűszűje mellé a nagy rubintot. Aztán gyengéden körülrepülte az ágyat, és szárnyával legyezgette a kisfiú homlokát.

-Milyenjóhúvösvan-mondta a kisfiú -, most már meg fogok gyógyulni - és édes álomba merült. Akkor a fecske visszaszállt a boldog herceghez és elmondta mit végzett. - Furcsa - jegyezte meg -, csöppet se fázom - pedig meglehetősen hideg van. - Mert jót cselekedtél, azért - mondta a herceg. A kis fecske elgondolkozott ezen és aztán elaludt.

A gondolkodás ugyanis mindig elálmosította.

S hogy mi történt ezután a boldog herceggel és új barátjával, a kis fecskével, azt a következő számunkban olvashatjátok...